

Елин Пелин
Сполучлив лов

На ханчето край шосето един по един пристигнаха тримата другари ловци, уморени, съсипани. И за голяма жалост, никой нищо не носеше. Кучетата, омърлушени и разочаровани, вървяха след господарите си посрамени, с подбити крака и някакви нерадостни и подигравателни мисли се четяха в животинските им очи, От ранни зори още ловците пуснаха кучетата в рядката ниска кория, която покриваше върхове и долини докъде ти око види, и гърмяха цял ден. Клявканията на кучетата не спираха. Пръснати из гората, далече един от друг, като чуваха гърмежите и тревожния лай на гончетата, всеки мислеше, че днес ще падне богат лов.

Добре, ама ловът е до късмет. А днеска късметът беше лош. Зла среща и туйто! Никой нищо не удари, а зайци из всеки храст изскачаха.

Денят мина, свечеряваше се. Пасмурното есенно небе се избистряше, автомобилът ги чакаше пред ханчето да тръгват и те се събраха невесели и недоволни.

Насядали около масата под салкъма пред вратата на ханчето, те водеха откъслечен разговор, без всяко оживление:

– Днес не вървеше... Изгърмях си патроните. Раниш го проклетия му заек, повлече си краката, забута се в храсталака и го няма никакъв. Наоколо само кръв, а заекът в земята потънал.

– Ами аз, ами аз! А бе падна наред полянката, като гръмнах, падна и не мръдна. Отивам да го взема, той – хоп – от ръцете ми избяга. Проклетия! Тая сутрин викам на жената:

– Не ме изпращай. Като тръгна на лов, не ме изпращай. – А тя мъкна чехлите си чак до пътната врата.

– Аз пък нали живея към семинарията. Щом излязох на пътя, насреща ми поп. Конференция ли, какво ли имат. Тая седмица махалата пълна с попове.

– И мене зла среща ме сполетя. Като тръгнах, на един прозорец насреща най-мързеливата комшийка, станала като никога в пет часа, пуха нещо с метлата и щом ме видя: „На добър час, на добър час!“ Умрях от яд. Жена, пък отгоре с метла в ръка! Идеше ми да вдигна пушката и на място да я оставя.

В това време се зададе Жълтата брада, четвъртият от компанията.

Той едвам мъкнеше корема си, цял изпотен. Разкопчаната му риза беше се лепнала на тялото му, а ловджийската му шапка, на която стърчеше някакво перо от сокол, едвам се крепеше на тила. Той изгледа другарите си, поспря се, ухили се и като вдигна ръка, в която държеше едър заек, залюшка го насам-натам.

Другарите му, като го видяха, наскочаха с похвални възгласи, ала завистта прониза сърцата им.

– Е, измъчи ме да го нося, проклетия му заек. Та покрай него изпуснах още два-три – каза Жълтата брада, като дойде при другарите си и тръшна заека на земята.

Кучетата, които лежах под масата, станаха лениво, подушиха го, погледнаха господарите си и пак легнаха под масата.

Жълтата брада седна при другарите си, поръча си една бира и попита тържествуваш:

– Какво направихте? Много пушки хвърлихте! Трябва да сте напълнили автомобила със зайци.

– Нищо, нищо, драги – почти едногласно се обадиха другарите му. – Нищо...

– Хайде де! Пък много гърмахте?

– Гърмахме напразно... Каква беше тая проклетя среща – не знам.

– Пък аз, като се разделихме – почна да разправя Жълтата брада, – излязох хей там горе, има една широка полянка. Още незастанал, и кучето кляфна. Срещу мене изскочи заек. Вдигам пушката, стрелях му – не улучих, отиде си жив и здрав. Кучето се сбърка от гърмежа и му изгуби дирите. Чаках, чаках, нищо няма. Слязох тогава из едно деренце. Хубаво място е тука, рекох си, не е без заек. Таман това си помислих и хоп един изпод краката ми. Запалих пушката – даан, а заекът сви уши и дим да го няма... Рекох – патроните ми са слаби. Бръкнах в раницата, извадих други. Миналата година ги пълних с италиански барут. Напълних пак пушката. Напълних я, ама ме яд, та се късам. Викам кучето, викам, и то някъде пощуряло. Най-после чух наблизко гласа му: кяф-каф, кяф-кяф. Пришумяха храстите около мене, гледам, изскочи един, още един, още един, три от едно място. Вдигам аз пушката и с едно наполеоновско спокойствие стрелям на последния – видях, падна, стрелям тогава и на другия – той повлече задница, привряска и потъна в храстите. Взех аз убития, повиках кучето да търсим ранения. Жълтата брада прекъсна приказката си и надигна бирата.

В това време из храстите зад пътя изскочна един окъсан селяк, обрамчил стара пушка, размахващ заек в ръце. Той дойде при компанията и се обърна към Жълтата брада:

– Слушай, господине, ха земи и тоя. За него няма да ти взема като за она, гдето ти го дадох. Ще ти го дам по-евтино – за петдесет лева. Взemi и него.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5406>]